<table>
<tr>
<td>
</td>
<td><h1>Ekskursioni i shkollës</h1>
nga Paul Mar

übersetzt von Gladiola Sadiku</td>
</tr>
<tr>
<td> </td>
<td>Tina dhe Timi janë shokë.
Dhe që nga ky vit shkollor ata janë madje në të njëjtën klasë.
Mësuesja e tyre quhet zonja Bode.
Zonja Bode është shumë e sjellshme. Ajo ka ide të mira.</td>
</tr>
<tr>
<td></td>
<td>Ajo planifikon një ekskursion me klasën. Disa duan të ecin në natyrë, të tjerët duan të udhëtojnë më mirë me autobus.
– Është më mirë ti bëjmë të dyja – thotë zonja Bode.
– Udhëtojmë me autobus deri në Staigerwald. Pastaj e lëmë autobuzin në skaj të pyllit dhe ecim deri te një rrënojë.
– Për te cila rrëcoke do të ecim? – pyet Jërn.
– Te një rrënojë, – e korrigjon Tina.

Ajo është një shtëpi e prishur.

Zonja Bode tund kokën.

Po, janë mbetjet e një kalaje të vjetër kalorësish. Me mure shumë të trasha dhe një kullë të lartë.</td>
</tr>
</table>

	Të mërkurën herët në mëngjes takohen të gjithë në sheshin Shiller. Atje po priste autobuzi. Nisja u bë në orar. Autobuzi ndaloi pas tri orësh në fund të pyllit. Shoferi thotë: – Unë po pres këtu ndërkohë.
	Disa nga klasa duan të largohen menjëherë me vrap. Zonja Bode thërret: – Jo kaq shpejt. Kur të ecim në pyll, vlejnë këto rregulla: – Do të qëndrojmë bashkë, asnjë nuk do të iki vetëm. – Dhe askush nuk do të largohet nga rruga. – Është e rrezikshme këtu në pyll. – Nuk dua të humbas asnjë nga ju. – E kuptuat?
	Pasi kishin ecur pak, mbërritën në një vend, ku kishte shumë shkurre. Bastiani i zbulon ato i pari: – Mjedra, – thërret ai. Të tjerët ishin te shkurret dhe po e mbushnin gojën plot me mjedra. – Keni pesë minuta kohë, – thotë zonja Bode. Pas njëfarë kohe ajo thërret: – E pra, mjaft tani. Duhet të vazhdojmë.

	Kur ishin rrugës, Tina i thotë Timit: – Sa keq, që duhet të nisemi. Mjedrat ishin aq të shijshme.
	Pas dhjetë minutash mbërrijnë te rrënoja. Fillimisht u ngjitën të gjithë në kullë. Tina dhe Timi provojnë, sa kohë i duhet pështymës së tyre nga kulla deri në tokë. Zonja Bode i thotë, kur ishin përsëri të gjithë poshtë: – Këtu do të bëjmë vetëm gjysëm ore pushim. – Tani mund të nxirrni bukat tuaja. Por, ju lutem qëndroni këtu. Se mos më largohet njeri.
	Tina kontrollon, çfarë i ka dhënë mami me vete. – Oh, jo, – psherëtin ajo, – bukë me djathë! – Të pëlqen djathi, – e pyet ajo Timin. – Po, shumë, – përgjigjet Timi dhe qesh. Tina e pyet Timin: – E ndërrojmë? – Me gjithë qejf, – thotë Timi dhe qesh akoma më shumë. Pastaj i tregon Tinës bukën e tij: – Edhe kjo me djathë. – Unë po marr thjesht disa mjedra, – thotë Tina. – Kjo nuk është e mundur, – pëshpërit Timi. – Ti e dëgjove, çfarë tha zonja Bode. – Ajo as do ta vë re këtë gjë, – pëshpërit Tina. – Deri sa të mbarojë pushimi, jam kthyer me kohë. Ajo ikën fshehurazi.

	Timi pret. Pas njëfarë kohe zonja Bode pyet: – A janë vallë të gjithë këtu? – Po, – thërret Timi shumë shpejt dhe shumë fort. – Më mirë të numërojmë dhe të shohim nëse të gjithë 29 fëmijët janë këtu, – thotë zonja Bode. Kush do të fillojë?
	– Unë, thotë Elvira dhe thërret fort: Një! – Dy, – thërret Bastian. – Tre! – Ky ishte Ahimi. – Katër, – thotë Timi. Kështu vazhdon më tej. – Shpresoj, që Tina të vijë së shpejti, – mendon Timi. Ndryshe, zonja Bode do ta kuptojë, që jemi vetëm 28. – Njëzet e tetë, – thotë Eva në atë kohë. – Për një moment është qetësi. Ndërkohë Timi thërret shpejt: – Njëzet e nëntë. – Mirë. Atëherë jemi të gjithë, – thotë zonja Bode. Askush nuk e vuri re, që Timi numëroi dy herë.
	– Do të marrim një rrugë të shkurtër, – thotë zonja Bode dhe marshon vetë përpara. Timi ecën jashtëzakonisht shumë ngadalë dhe sheh gjithnjë rreth e qark. – Ku të ketë mbetur vallë Tina?

	Tina ndërkohë kishte ngrënë shumë mjedra. – Tani duhet të kthehem shpejt, – thotë Tina me vete. Por, kur ajo arrin te rrënoja, kishin ikur të gjithë. – Çfarë dreq pune!, – bërtet Tina. – Nga cila rrugë do të jenë kthyer vallë? Kishte tri rrugë për t`u larguar nga rrënoja. Tina vendos të marrë atë majtas. Ajo vrapon aq shpejt, sa mundet. Ku do të jenë tani të tjerët?
	Më në fund Timi ndalet. Çfarë të bëjë? T`i thotë zonjës Bode, që Tina mungon? Por, pastaj duhet t`i pohojë zonjës Bode që ka numëruar dy herë. – Tim, ti po sorollatesh, – i thotë zonja Bode. – Eja, pra tani. Timi vazhdon të ecë ngadalë.
	Tina vrapon dhe vrapon. Pylli bëhet gjithnjë e më i dendur. Ajo ndalet dhe sheh përreth. Diku këputet një degë. Te shkurrja dëgjohet një zhurmë. Tina mbeti pa frymë nga frika. Një lepur kërcen nga shkurrja drejt tek ajo. E lehtësuar kthehet me vrap te rrënoja. Tani merr prej atje rrugën e mesme. A do të jetë kjo tani e duhura?

	Timi nuk duron dot më? – Zonja Bode. Ndaloni!, – thërret ai. Tina mungon. Dhe ai i tregon, çfarë kishte bërë. Zonja Bode nuk i bërtet fare, ajo shqetësohet jashtëzakonisht shumë. – Kthehuni shpejt! Thërrisni të gjithë emrin e Tinës, – urdhëron ajo. – Duhet të gjejmë Tinën. Të gjithë thërrasin, të gjithë kthehen mbrapsht. Por, Tina nuk është as te rrënoja, as te mjedrat dhe ajo as nuk përgjigjet. – O, zot! Sa e tmerrshme!, – thotë zonja Bode. Është gati të qajë. Duhet të lajmëroj policinë, nuk kam rrugë tjetër.
	Zonja Bode thërret: – Duhet të shkojmë shpejt te autobuzi. Atje kam celularin tim. Të gjithë fëmijët vrapuan, deri sa mbërritën te autobuzi. Tina ishte ulur aty pranë shoferit. Tina, – ulëret zonja Bode. Tina, nga dole këtu?
	Tina thotë e turpëruar: – Unë humba rrugën. Zonja Bode, më vjen shumë keq. Pata shumë frikë. – Frika ime ishte akoma edhe më e madhe, – thotë zonja Bode. Por, e imja ishte më e madhja, – thotë Timi.

	Fund